

Rozhovory se životem

OBSAH

1. Duch, duše, dětské inkarnace-----	3
2. Počet inkarnací-----	8
3. Prameny nemocí-----	12
4. Myšlenky a slova-----	15
5. Hudba-----	18
6. Myšlenky životní moudrosti-----	21

Texty mohou být šířeny za podmínky, že toto se bude dít v nezměněné
a nezkrácené verzi zdarma a bude uveden zdroj
www.rozhovorysezivotem.cz

Duch, duše, dětské inkarnace.

Tak, jako všechno dění na zemi, podléhá i smrt a zákonitá reinkarnace působení příčin, vycházejících z konečných a Věčných zákonů Božích.

Určitý počet pozemských inkarnací se uskutečňuje na základě působení Zákona solidarity duchovních bytostí. Tyto inkarnace jsou inkarnacemi dobrovolnými, důkazem nezištnosti, obětavosti, lásky a pomoci vyšších duchovních bytostí bytostem na nižším vývojovém stupni. Přicházejí na zem, aby pomohly vlastním příkladem a skutky k poznání a k duchovnímu růstu všem, kteří ještě nedosáhli poznání vnitřní pravdy, pocit přináležitosti k vesmírnému životnímu celku a ke svému Tvůrci. Často jsou dobrovolně inkarnované bytosti nositeli pokroku a pomoci národům v oblasti kulturní, sociální a duchovní, ale i v oblastech techniky, aby ulehčily lidstvu svými objevy pozemský život a urychlily vývoj jeho duše.

Inkarnace ducha v hmotném těle je přechodným stavem, který překonáváním životních bojů, těžkostí a strádáním vyrovnává karmické zatížení a vede k růstu a pochopení nutnosti vzájemné lásky a pomoci mezi životy všech vývojových stupňů. Vede k poznání existence nadřazené materiálním aspektům.

V celém univerzu navazuje jeden život na druhý, zákon na zákon. Jejich porušení se vrací působením Karmického zákona zpět, odkud vyšlo a všechna provinění musí být odčiněna. Ani jediná životní bolest či radost není trestem nebo darem Božím, nýbrž následkem příčin, které jsme vyvolali k životu dobrými či nedobrymi činy vůči ostatním spolužijícím, ale i vůči přírodě a jejím životním formám. Inkarnace poskytují člověku možnost vyrovnat tato provinění a učit se je příště mýjet.

Zamyslíme-li se nad svým životem, pochopíme brzy, že právě bolesti, ztráty a strádání nás dovedly k lepšímu porozumění pro bolesti a problémy našich spolužijících a k růstu vlastních etických hodnot, k zamyšlení se nad smyslem života a jeho děním. Hmotná realita a zisky uspokojují jen smysly a tělo. Duch, základní podstata každého života, může být uspokojen pouze aktivitou duchovní. Proto zůstávají tohoto faktu si nevědomí lidé nespokojeni a vnitřně prázdní, i když získali velké hmotné bohatství a úspěchy.

Ale co je duch a duše ? Mnohým je odpověď na tuto otázku cizí. Duch je dynamikou života, je nesmrtelný, absolutní ve svém působení a nedělitelný. To znamená, že jeden a tentýž duch nemůže žít současně ve dvou osobnostech. V celém vesmíru neexistují dva jedinci, jejichž duch by byl identický.

Duch je nositelem poznatků a zkušeností ze všech minulých inkarnací, což se projevuje sklony a nadáním člověka v různých životních aktivitách. Intelligence člověka je projevem ducha, ne duchem samým.

Lidský duch byl Tvůrcem probuzen k životu jako součást Božské síly a světla, čistý, ale ne dokonalý. K dosažení dokonalosti byl vybaven atributem lásky, moudrosti a svobodné vůle.

Svobodnou vůli jsme zneužili v minulosti, tak jako ji zneužíváme v současnosti, k neustálým přestupkům vůči Božským zákonům a bližnímu.

Moudrost je pro většinu z nás prázdným slovem, protože jinak bychom byli ve svém vnitřním vývoji mnohem dál, blíže svému Tvůrci a tím vlastní blaženosti.

Podstatu pravé lásky zná jen málo lidí. Dnes je slovo láska člověkem vnímáno hlavně jako vztah vycházející z prožitků převážně tělesných a hmotných, zaměřený egoisticky na vlastní osobu a rodinu.

Existenci ducha nejsme schopni svými smysly a rozumem pojmut, ale jsme schopni vnímat jeho působení. Bylo by nerozumné popírat realitu ducha jenom proto, že ho nevidíme. Nikdo z nás nepopírá existenci elektřiny, kterou nevidíme, ale vnímáme a využíváme její působení. Stejně je tomu i s duchem.

Člověk je jako jediná z pozemských životních forem nositelem ducha. Rostliny a zvířata mají pouze skupinovou duši.

Těmito slovy se vracím opět k omylu, na zemi stále ještě rozšiřovanému, že se člověk může inkarnovat jako zvíře nebo rostlina. Evoluční zákonitost tento sestup do těla bez ducha nepřipouští.

Duše tvoří obal ducha, umožňuje mu spojení s fyzickým tělem a tím existenci v hmotném těle a prostoru.

Hodnota a krása duše odpovídá vývojovému stadiu ducha. Vnější projevy duše jsou pocity, nadání, síla intelligence, vnitřní prožitky, reakce na životní projevy a dění. Duše vtiskuje každému lidskému jedinci individuální charakter.

Duch a duše působí vzájemně, přiměřeně dosaženému duchovnímu stupni. Nejsou uzavřeny v těle, nýbrž vyzařují navenek. Fyzické tělo je ve své konsistenci příliš hrubé pro zjemnělé vibrace ducha, proto zůstává duše spojnicí mezi duchem, hmotným tělem a prostorem. To však neznamená, že duše a tělo jsou na sebe vázány. Jsou jednotkou v celku a celkem současně. Nemají v těle určité místo, ale u geniálních jedinců, kteří kreativně přemýšlejí, vyzařují v oblasti hlavy. U lidí s charismatickým zaměřením a zdůrazněným vnitřním citovým životem vyzařují hlavně v oblasti srdce. Krátce by se dalo říci, že vyzařující centrum ducha a duše se nalézají hlavně v oblasti orgánů, sloužících intelektuální a etické aktivitě člověka.

Po smrti si duch i duše zachovávají svoji individualitu. Jejich oddělení od fyzického těla prochází bezbolestně, pomalu, jako uhasínající plamen. Na konci a na počátku každého pozemského života si duše odnáší a přináší vzpomínky a touhu po vyšším vnitřním životě. Při smrti si je vědoma méněcennosti toho, co opouští a krásy dimenzí, do nichž se vrací a které odpovídají kráse dosaženého duchovního stupně.

Většina z nás si není schopna vysvětlit rozdílnou délku jednotlivých inkarnačních cyklů. Hlavně u dětí, umírajících v zcela útlém věku, v dětství nebo v dospívání, se často ptáme: „Proč musíš umřít tak mladý a devadesátiletý stařec, který touží po smrti, zůstává na životě?“ Každému je zákonitě vyměřena délka pozemského života, odpovídající úkolu a cíli, kterého má dosáhnout.

Rodiče poskytují dítěti možnost pozemské existence. Jeho hmotné tělo je formováno duchem z genetického potenciálu rodiny, do níž přichází a se kterou je většinou karmicky spjato. Je vybaveno slabostmi nebo vlastnostmi, které odpovídají vývojovému stupni ducha a karmickému zatížení zrozeného. Duch však zůstává nedotčenou, rodiči neovlivnitelnou individualitou. Cílem každé inkarnace je, jak již bylo řečeno, duchovní růst a splnění úkolu, který si znovuzrozenec před svým příchodem na zem po poradě a úvahách s vyššími duchovními bytostmi sám zvolil.

Charakter a obsah tohoto úkolu podmiňuje vedle jiných průvodních znaků i délku života na zemi. Uvedu několik příkladů:

Jestliže nedosáhla inkarnovaná bytost doposud vývojového stupně, aby byla schopna nezištné, obětavé, čisté lásky, je jí

pomoženo tím, že se stane v současné inkarnaci milující matkou. Její mateřské pudy a veškeré zájmy promítají se v lásce ke zrozenému dítěti, které se stává alfou a omegou jejího života.

Jestliže po určitém čase milované dítě, které v matce evokovalo hluboké prožití obětavé lásky, zemře, dochází u matky většinou k hlubokému vnitřnímu otřesu, ke změně duševních procesů, myšlení a představ o posmrtném životě. Není schopna uvěřit, že její dítě odešlo navždy. S pomocí duchovního průvodce a mnoha dalších nadzemských přátel je matka vedena ke strukturálním změnám svých názorů a myšlení. Hledá důkazy a poznatky o Božské existenci a nesmrtelnosti ducha, probouje se i k pocitům lásky vůči cizím dětem, trpícím spolužijícím ap. To je nesmírný pokrok v jejím vnitřním, duchovním zrání, pokrok vycházející z poznatků čisté, obětavé lásky.

Je samozřejmé, že tyto změny vyžadují čas a trpělivost, ale uvolňují pancíř dřívějšího egoizmu impulzům lásky a hledání doposud Nepoznaného.

Mnoho vyšších bytostí se inkarnuje na zemi s úkolem pomoci doposud letargickým duším k probuzení. Často jsou to bytosti, se kterými jsme v některých z dřívějších inkarnací společně žili nebo jsou příslušníky naší duchovní rodiny. Splňují ve smyslu Zákona solidarity jednu z největších služeb lásky, protože inkarnace vyšších osob na zemi, jedné z nejnižší vyvinutých planet univerza, je pro ně velkou obětí.

Dovolte mi potvrdit tuto pravdu vlastními poznatky:

Moje přítelkyně ztratila své dcery ve věku dvaceti až jednadvaceti let. Tyto dcery se dobrovolně inkarovaly, aby pomohly své matce, se kterou byly úzce spojeny už v minulých životech, k duchovnímu probuzení a k oproštění se z nadvlády hmotných zisků.

Duševní otřes matky byl nesmírný. Ztratila zájem o vše, co ji dříve poutalo a hledala horečně cestu, která by ji dovedla k potvrzení víry, že její děvčátka žijí dále. Vírou v Boha, hledáním smyslu života a veškerého životního dění našla pramen pravdy a přesvědčení o nesmrtelnosti ducha a tím i cestu k vlastnímu duchovnímu zrání. Dnes je vděčná za lásku a dobrovolnou krátkou inkarnaci svých dětí, které ji pomohly najít cestu k Tvůrci a k sobě samé.

Pravda, bolest ztráty byla nesmírná a zanechala stopy v duševní struktuře matky po celý život. Ale duchovní probuzení této ženy

vyžadovalo zvláště intenzivní prožitky. Čím hlubší bolest, tím hlubší je její působení. Velké věci se rodí hlavně z bolesti a životních ztrát.

Jako další příklad krátké dětské inkarnace bych chtěla uvést děti, zavražděné na rozkaz Herodesa po narození Ježíšově. Tyto děti se inkarnovaly jen na zcela krátkou dobu, aby ukončily svůj inkarnační cyklus na zemi. Před smrtí byla jejich duše odtažena z těla, takže si své bolestné smrti nebyly vědomy.

Mnohdy se inkarnují bytosti, jejichž duchovní vývoj je tak nízký, že nejsou schopny života v rámci zákonitosti planety, na níž se zrodily. V zoufalství dochází často k sebevraždě v mladém věku. Tím však tyto bytosti nesplnily úkol, který si před znovuzrozením předsevzaly. Proto se musí znovu zrodit a žít jen krátce dny, měsíce nebo roky, o které zkrátily z vlastní vůle svůj minulý život. Tím vyrovnají zákonitost své minulé inkarnační existence.

Domněnka, že se děti zemřelé v útlém věku stávají světlými anděly, je chybná. Duch dítěte není vázán na čas, prostor nebo polaritu. Nezná dětství, mládí nebo stáří, dobro či zlo. Svůj vývojový cyklus musí každá duše projít až do splnění všech daných zákonitostí. Jinak by byla spravedlnost, jeden ze základních Božských zákonů, pouhou fikcí. Tím, že se dítě není schopné dopustit ve své krátké inkarnaci těžkých provinění neznamená, že jeho duch stoupá po časné smrti hned výše. Jen cílevědomé snažení oprostit se chyb a nedobrych skutků, vede ke stoupající vývojové tendenci.

Některé inkarnované duše, které v dřívějších životech žily ve vzájemném svazku a činily na zemi mnoho zlého, poznají nesprávnost svého dřívějšího jednání a inkarnují se, aby svoje chyby napravily. Ale negativní síla jejich dřívějších společníků je provází dále až na zem, spoutává je a nedovolí jim obrátit k dobrému. Není-li naděje, že jsou se schopni z působení této síly oprostit, nýbrž naopak zatěžují-li se jejím vlivem stále více, jsou odvolány z tohoto života a je jim poskytnuta možnost duchovního růstu v některé z nadzemských sfér, aby získaly sílu odolávat negativním silám.

Jiným důvodem krátkého pozemského života může být skutečnost, že inkarnovaná duše potřebovala jen krátký pobyt na zemi, aby mohla dokončit svůj pozemský inkarnační cyklus. Již sama příprava duše před znovuzrozením a zrození samo je pro ní zátěží. Tíha hmotného těla a pozemské vibrace jsou pro ní

nepříjemným prožitkem. Jako potvrzení by nám mohlo sloužit vyprávění klinicky mrtvých nebo umírajících, jejichž astrální tělo, zbavené tíže těla fyzického a vibrací země, cítí náhle nesmírnou lehkost, mír, lásku, světlo a vnímá krásu, mnohdy i nádhernou hudbu sfér, ve kterých se zdržuje. S touhou zůstat v těchto prostorách se probouzí opět na zemi, jejíž tíha ji téměř dusí.

Nebudte smutní, musíte-li provázet své dítě na poslední cestě jeho současného pozemského putování. Váš smutek a bolest je přitahují stále znovu zpět, do „údolí stínů a bolestí“. Zabraňujete duši milovaného dítěte vrátit se do prostorů, kde je šťastno. Po smrti přichází do dětské nadzemské sféry, kde je pečováno o její vývoj až - podle lidského měřítka - k tzv. dospělosti.

Duch a duše jsou nesmrtelné. Každá matka má jistotu, že své dítě opět uvidí. Často se s ním setkává i v noci, kdy její astrální tělo stoupá v doprovodu duchovního průvodce do nadzemské duchovní sféry, ze které se zrodila na zem.

Nesmíme zapomínat, že děti nepatří nám. Jsou dětmi svého Tvůrce. My, pozemští rodiče, jim umožňujeme, jak již bylo řečeno, pozemskou inkarnaci a tím duchovní růst a vývoj. Jen láska, která nespoutává, láska bez nároků a sobectví, otevírá dítěti prostor k rozletu a vnitřnímu vývoji.

Příkladem této čisté, oddané lásky budiž nám příroda. Každé kvítko, tvor, minerál, ale i člověk, jsou prozářeni a oživeni Božskou silou. I ten nejslabší lupínek nebo stéblo trávy touží získat co nejvíce světla, aby sílilo a splnilo svůj úkol růst a vyvíjet se, sloužit ostatním životům a plnit zákony svého Tvůrce.

Jak to dělá člověk ?

Počet inkarnací.

Duch, který ještě nedosáhl volnosti na své cestě k dokonalosti, vyžaduje stále nové znovuzrození z touhy po duchovním pokroku nebo z obětavé lásky a snahy pomoci svému bližnímu.

Buddhisté uvádějí ještě další inkarnační důvod: touhu ducha bytostí, které ještě nedospěly k poznání rozdílu mezi duchovním a hmotným světem, po pozemském životě se všemi jeho požitky.

Inkarnace jsou pomocným vývojovým elementem ducha na cestě k dokonalosti. Jejich počet není zákonitě stanoven. Je podmíněn duchovní zralostí člověka. Nízký vývojový stav spoutává ducha materiálními požadavky a hmotnými pudy, které vytvářejí blokádu etického růstu a duchovního poznání. Jakmile je člověk schopen oprostit se z jejich nadvlády, získávají v jeho životě převahu hodnoty, jejichž energie uvolňují a zesilují vyšší formy duchovní aktivity.

Dodržování Božských zákonů, nezištná, čistá láska, porozumění a pomoc bližním i ostatním životům bez rozdílu jejich evolučního stupně, odstraňuje nutnost inkarnací.

Počet znovuzrození si tedy člověk určuje růstem svých charismatických a etických hodnot, uplatňováním čisté lásky k životu celého univerza, hodnotami, které vedou k vnitřnímu pokroku. Tento pokrok omezuje vznik další karmy a z ní vyplývající nutnost inkarnace.

Nízký duchovní vývoj země umožňuje vznik nesprávných doktrin a názorů o smyslu, důležitosti a existenci inkarnací.

Některé konfese popírají zákonitost znovuzrození a staví do popředí tvrzení, že každé zrození na zemi je stvořením nové duše, která pouze v současném, tedy v tomto jediném životě, má příležitost k dosažení věčného života, pokud poslušně plní příkázání církve a její požadavky.

Vzhledem k rozdílné individualitě zrozců, k rozdílné duchovní zralosti, intenzitě a formě životních zkoušek a jejich smyslu postrádá tato nauka logičnost a věrohodnost. Tvrzení o zrodu stále nových duší pozemským člověkem vychází z nedostačcích poznatků duševních pravd, potlačených staletí trvajícím bojem o moc, bohatství a náboženským fanatismem.

Země, jedna z duchovně nejméně vyvinutých planet, by měla být tvůrčím prostorem nových duší ? Každý, kdo dosáhl v poznání duchovní pravdy jen ten nejmenší pokrok, přijímá tuto tezi, mírně řečeno, se shovívavým úsměvem. Snad jednou, v dávném středověku, v časech, kdy hloubka lidského myšlení nedosahovala ještě intenzitu myšlení člověka dnešního, mohla tato teorie pomoci náboženského fanatismu a strachu z věčného zatracení přežít. Dnes ji potkává svobodně uvažující člověk právem s plnou nedůvěrou.

Největším nedostatkem dnešních křesťanských konfesí je neschopnost jejich vůdců přiblížit lidstvu cestu k Tvůrci a ke

Kristovi pomocí vlastního příkladu. Z bohatství Kristovy nauky byly svévolně odstraněny četné články a nahrazeny dogmatickými doktrínami, sloužícími hlavně k upevnění moci, nadvlády nad věřícími a k růstu hmotného bohatství. Takto konfesiálně upravená nauka ztrácí na přesvědčivosti a pravdivosti, nehledě k chybějící logické souvislosti. Duše nesčetných jedinců jsou až dodnes spoutávány v poznání duchovní pravdy a růstu hrozbami o trestech a věčném zatracení. Kde zůstává láska, podstatný faktor Kristova učení a základní Božský atribut ?

Chce-li člověk pochopit duchovní pravdu včetně inkarnační nauky, která byla ve 4. století z křesťanského učení násilně odstraněna, musí vycházet z nepozměněného, celkového obrazu zákonitostí ducha a těla. Provázena láskou, moudrostí a respektováním svobodné vůle, základních atributů každého vyššího života, měla by být věřícím předkládána tato pravda tak, jak je lidstvu přinášena mediální formou vysokými Božskými pomocníky.

Jedna z dalších tezí o nutnosti inkarnace je tvrzení, že každý člověk potřebuje pro svůj vývoj nezbytně hmotné inkarnace v lidské formě. Některé prameny uvádějí počet nutných inkarnací číslem 1500.

Ani tyto domněnky nelze potvrdit, protože individualita každého jednotlivého ducha přijímá během své inkarnace duchovní poznatky v rozdílném množství, tempu a intenzitě, čímž dochází k dosažení rozdílného vývojového stavu. Duch, který je schopen rychleji bez rozumových zábran využít poznatky životních zkoušek a z nich vyplývajících zkušeností, zkracuje řadu svých inkarnací oproti duchu, jehož aktivita je brzděna nevírou, rozumovými blokádami, nedobrymi skutky, myšlenkami a činy nebo nadvládou materie.

Inkarnuje-li se duch v lidském těle, přináší si celou řadu zkušeností a poznatků z minulých životů a vytváří adekvátně svému vývojovému stupni lidské smysly a orgány. Nadání člověka je tedy výrazem vyspělosti jeho ducha. Všechny životy a dění kolem nás jsou energetickým prouděním a každá buňka našeho těla je spojena s vesmírnou energií celého kosmu. Po smrti zaniká materie lidského těla, ale vědění, získané během života, se neztrácí. Vrací se k prameni, z něhož vyšlo a spojuje se s centrem univerza, které je mu přiřazeno. Při každé další inkarnaci v novém fyzickém těle je přejímáme, obohacené o určité energetické formy, opět zpět.

Dítě se během dospívání stále více podřizuje mentální činnosti mozku, čímž se stále více vzdaluje působení ducha a ztrácí vzpomínky na zisky a zkušenosti svých dřívějších existencí. Ty však mohou být dále zdokonalovány.

Talenty, vlastnosti, náklonosti, duchovní poznatky můžeme v současném životě zdokonalovat např. napodobováním pozitivního příkladu rodičů již v dětství. Přicházíme do rodiny, kterou jsme si před zrozením za pomoci vyšších duchovních bytostí sami vyvolili, která odpovídá vývojovému stupni našeho ducha, stejně jako karmickému a duchovnímu úkolu v nastávajícím životě. Ke zdokonalování naší vnitřní osobnosti dochází i cílevědomým vnímáním všeho hodnotného, co čteme nebo intuitivně přijímáme ve formě pozitivních zvyklostí, přecházejících v rodinném svazku z generace na generaci, přijímáním pozitivních hodnot, které jsou nám předávány v procesu výchovy a školní výuky, poskytovány životním prostředím, zkoumáním a poznáváním pomocí vlastní svobodné vůle nebo pozorováním probíhajících životních procesů přírody, ale i pomocí poznatků, přijímaných intuitivní nebo mediální formou od duchovních učitelů ap.

To je jen několik příkladů možností ke zdokonalování naší současné, ale i budoucí osobnosti, které přispívají k rozvoji schopností získávaných v životě současném, spolu s duchem registrovanými zkušenostmi životů minulých, pro životy budoucí.

Po smrti, po návratu „domů“ do příslušné nadzemské sféry, vnímá duše probíhající obrazy svého uplynulého života a hořce lituje všech promarněných příležitostí, své nedůvěry, svých omylů, výsměchu a vlačnosti v přístupu k získání duchovních pravd, s nimiž se každý člověk, ať chce nebo nechce, v životě setkává. Tím roste i řada nutných inkarnací, provázených životním bojem, starostmi a neúspěchy, pokud není dosaženo karmické rovnováhy a určitého stupně duchovního vývoje. Kdo si tuto pravdu uvědomuje, neklade další otázky, protože ví, že jeho budoucnost vychází z něho samotného. Z jeho myšlení, slov a skutků, z lásky, které je schopen ke svému bližnímu a ke svému Tvůrci.

Kontrolujeme naše myšlenky a činy a snažme se, aby vycházely vždy z lásky a dobra. Čin je brzy ukončen, ale jsme si vždy vědomi, zda odpovídá jen tomu, co právě způsobil ?

Hoď kámen do vody. Jsi schopen změřit hranice vln a rozvřeného vzduchu nad hladinou, které tento čin vyvolal? Stejně je tomu tak

s našimi skutky, o nichž nevíme, do jaké šířky a hloubky zasáhnou do našich životů příštích.

Prameny nemoci

Nemoc lidského těla není stavem, který vychází z Bohem daných věčných zákonů. Je procesem, který si člověk často nevědomě přivádí porušením duševní harmonie sám.

Křesťanské nauky sice věří, že „koho Bůh miluje, toho křížem navštěvuje“, ale toto tvrzení je pouhou lidskou domněnkou, stejně jako domněnky židovské víry, že nemocný je Bohem opuštěný chudák, zatím co zdraví a bohatství je důkazem Boží lásky. Jak hluboké neporozumění Boha ! Musí Tvůrce životů jen utrpením svých stvoření uvěřit jejich lásce k němu ? Proč nechává nesčetné životy procházet bez utrpení a strádání ? O ty nemá zájem ? Jak se to srovnává se zákonem spravedlnosti ?

Nemoc není měna, za kterou si lze koupit Boží lásku a nebe. Bůh miluje všechna svoje stvoření stejně. Utrpení a životní nezdary jsou působením příčin, které člověk vyvolal svým nesprávným myšlením, mluvením a jednáním a ne trestem nebo svévolí Boha samotného.

Nemoc je pročistující proces, při němž se duše snaží vyloučit tělu škodící energii negativních pocitů, myšlení a skutků pomocí horečky, kožních pórů, ledvin, jater ap. Jestliže se jí to nepodaří, vznikají v těle ložiska ve formě vředů a tumorů. Vymykají-li se kontrole duše, vznikají karcinomy. Shluklé degenerované buňky ohrožují a ničí buňky zdravé.

Lidská duše, obal ducha a spojovací článek mezi ním a hmotnou substancí těla, je po staletí nazývána ódem života, oživovacím elementem, životní silou, která je krví vedena do všech tělesných buňek a orgánů. Tělo je zhuštěná životní síla, je směsí ódu vzduchu, vody, země a jejich produktů, které člověk přijímá dýcháním a potravou. Největší podíl na existenci fyzického těla má vzduch a voda.

Vyzařování zemského ódu je doplňováno vibrační silou slunce a planet. Ódová směs země, slunce a planet propůjčují každému novorozenci vlastní ódový charakter, ovlivňovaný v okamžiku jeho zrození právě procházející konstelací hvězd. Každý člověk, zvíře, strom či minerál, každý život, vyzařují ód, vytvářející jejich auru. Ta tvoří, vedle dalších funkcí, ochranný plášť fyzického těla.

Zdravé tělo je obrazem harmonického svazku těla a duše. Myšlenky a pocity člověka, zaměřené v odloučenosti od přírodního svazku egoisticky vůči životům ostatním, nutí duši vylučováním negativních energetických zplodin vegetovat na okraji jejích existenčních možností. Duše se brání a když její síly proti vylučování těchto zplodin nestačí, dochází k nekontrolovatelnému degenerativnímu, zhoubnému buněčnému pučení, které ničí funkční a existenční podstatu fyzického těla.

Mnozí lidé se bojí nemoci a nejsou si vědomi, že právě strach je jedním z nejsilnějších duševních ochromení, živná půda pro nemoci tělesného i duševního rázu. Při onemocnění podléhají beznaději a bojí se, že uzdravení není možné. Zapomeňme slova „není možné“. Moudří lidé rozšiřují tuto radu ještě o větu: „Nepoužívej slova nikdy!“ Tato negativní slova váží člověka na prostorem a časem omezenou aktivitu rozumového vědomí, uzavírají ho do okruhu vlastních beznadějných myšlenek, čímž vytváří barikádu proti působení pozitivních sil.

Duchovní vědomí a myšlení jsou se schopny rozpínat do nekonečna a neznají jiné hranice než ty, které jim vlastní rozumovou aktivitou vnucujeme. Nechme své myšlenky, i když je považujeme za neuskutečnitelné a pošetilé, stoupat neomezeně mimo hmotnou zákonitost země, na níž žijeme. Pak je i to, co považujeme za nemožné, uskutečnitelné. Tato poznání mají velkou sílu právě v průběhu nemoci a jejího zdolávání. Čím více se nemocný oprošťuje z nadvlády rozumu, která zabraňuje rozpětí ducha, tím více se spojuje s prouděním kosmické síly, nositelem četných léčebných substancí pro duši a fyzické tělo.

Mnohé nemoci jsme si přinesli do života jako součást karmického odčinění. Mnozí nadzemští lékaři se dobrovolně inkarnují, aby poznali průběh určité nemoci a její působení na vlastním těle, aby mohli své poznatky využít pro pomoc lidstvu. V těchto případech není plné odstranění nemoci možné, ale pozitivním myšlením a vírou v sílu ducha, který je v každém člověku manifestovaným Božstvím, dochází k oslabení procházející nemoci a k ulehčení jejích nepříznivých symptomů.

případech není plně odstranění nemoci možné, ale pozitivním myšlením a vírou v sílu ducha, který je v každém člověku manifestovaným Božstvím, dochází k oslabení procházející nemoci a k ulehčení jejich nepříznivých symptomů.

Hodnota myšlenek a představ je produktem naší vůle, stejně jako intenzita důvěry a lásky k Tvůrci, k životu jako celku ve vesmírné životní jednotě. To vše jsou rozhodující faktory pro příjem životního magnetizmu, který nemocného posiluje a zajišťuje mu správnou směs životních uzdravujících fluidů. Je-li v životě člověka převládající silou duch, musí se matérie podřídit jeho nadvládě. Nadvláda hmotných aspektů však rozpětí a příjem vibrací ducha potlačuje.

Člověka lze přirovnat k ptákovi. Pták má křídla, která ho zdvihají do éteru, ale potřebuje vzhledem k existenční zákonitosti svého těla i hmotný bod, na kterém žije, staví svá hnízda a hledá potravu. Stejně je tomu i u lidí. Ale člověk zapomíná, že má křídla, která jsou schopna ho zdvíhat a nést do závrtných výšek. Zůstává raději „sedět na větvích nízkých keřů“, několik metrů nad zemí.

Čím vyspělejší, volněji a čistěji jsou vibrace ducha, tím silnější je proud jím přiváděných léčebných substancí a životního magnetizmu, tím zdravější je fyzické tělo a jeho orgány. Jak již bylo řečeno, duch je vládcem nad hmotou a nezná nemoci nebo disharmonie.

Zamyšleme se, milí přátelé, místo nářku nad nespravedlností světa a Boha nad hodnotami svého života. Vše, po čem člověk touží, nalezne v sobě, je-li ochoten naslouchat tichu svého nitra a vibracím svého probuzeného ducha.

Kolik z nás však hledá ? Hledání je namáhavé a vyžaduje sílu vůle, víry a trpělivosti. Dnešní člověk „nemá čas“. Jeho rozumové vědomí mu postačuje a duch ? „Toho přece ještě nikdo neviděl, proč mám věřit na jeho existenci ?“

Ještě jednou se vracím k otázce z minulé kapitoly:

Kdo z nás viděl elektrinu ? Nikdo. Ale její působení je neodmyslitelnou složkou pozemského života. Tak jako působení lidského ducha, dynamiky všeho životního dění.

Myšlenky a slova

Člověk myslí a mluví to, co je. Myšlenky a slova jsou zrcadlem zralosti jeho ducha a vnitřního citění.

Každý z nás je v celém vesmíru jedinečnou individualitou a přiměřeně této individualitě vytváří jen jemu vlastní myšlenkovou substanci, která ho zahluje fluidem, zasahujícím až do atmosféry. Čím čistší a hodnotnější jsou jeho myšlenky a představy, tím zářivější a čistší je toto fluidum, tím silnější jsou jím vzbuzované sympatické pocity u spoluzijících a pozitivně ovlivňován průběh života.

Člověk je nositelem nejen kreativních myšlenek lásky a dobra, ale i destruktivních myšlenek zla. Nepromyšlená slova působí jako energetické poruchy nejen na duši toho, kdo je vysloví, ale i na celé okolí. Negativní slova boří a zraňují, vytvářejí blokády lidských vztahů a mnohdy srážejí do propasti beznaděje, zoufalství a prázdnoty. Pozitivní, uvážená slova jsou energetické jiskry nových kreativních myšlenek a činů, které otvírají cesty novým prožitkům, mezilidským vztahům a novému poznání.

Důležité je si uvědomit, že vše, co ve formě myšlenkové energie vysíláme, vrací se k nám zpět. To znamená, že nikdo, kromě nás samých, není původcem vlastního a často i cizího utrpení, vyvolaného negativní představou a myšlenkou, realizovanou slovy a skutky. Ephides říká: „Každá myšlenka je čin, který vede dříve nebo později k vítězství nebo pádu.“ Také Zarathustra a půl tisíciletí po něm Gotamo Buddha zdůrazňovali důležitost dobrých myšlenek, slov a skutků pro život každého z nás.

Hodnota myšlení formuje nejen přítomnost a budoucnost vlastní, ale i přítomnost a budoucnost celých národů a kontinentů. Dobré myšlenky jsou síly, které jsou schopny udržovat život a slílit duši všeho světa. Negativní myšlenky, slova a skutky působí jako energetické poruchy životodárných sil nejen v pozemských, ale i v astrálních oblastech.

Jednou k životu vyvolaná slova nezmizí tím, že na ně zapomeneme. Jsou nositeli energie a energii nelze zničit. Jsme-li si této pravdy vědomi, měla by být naše slova, myšlenky, představy a vůle vždy manifestací dobra a lásky. Neodmítneme-li nedobré myšlenky či představy hned při jejich zrodu, roste jejich síla, čím déle se s nimi zabýváme. Duše se snaží jejich nepříznivou energii vyloučit tím, že ji převede na éterické tělo, které je v přímém

svazku s tělem fyzickým. Fyzické tělo reaguje nemocemi tělesných orgánů nebo duševními poruchami: nemocemi žaludku, žlučníku, jater ap. Depresivní fáze jsou mimo jiné způsobovány nátlakem v podvědomí nashromážděných negativních energií nepříznivých myšlenek strachu, závisti, žárlivosti, nenávisti ap.

Myšlenky mají barvu, tvar, vibraci a vůni. Pro člověka je velkým štěstím, že není schopen svoje špatné myšlenky vidět. Jejich obrazy by v něm často vzbudily zděšení. Někteří jedinci jsou, jak již bylo řečeno, nositeli myšlenek pozitivních, jiní myšlenek negativních, ale nelze říci, že tyto myšlenkové hodnoty jsou trvalým stavem.

Každý z nás vysílá myšlenky vlastní a současně přijímá myšlenky cizí. Jejich konglomerát je možný jen tehdy, vycházejí-li z elementární podobnosti pramenů, z nichž jsou vysílány. Podle lidového rčení - „Vrána k vráně sedá, stejný stejného si hledá“.

Myšlenky vývojově výše stojících bytostí nelze míchat s myšlenkovou substancí níže vyvinutých jedinců. Vyšší bytosti přijímají energii nedobrých myšlenek jen okrajově, oblastí inteligence a okamžitě je odmítají. Níže vyvinuté bytosti překračují tuto oblast a přijímají nižší myšlenkové hodnoty v jejich plném rozsahu.

Člověk se svobodnou vůlí není přece rostlinou, která musí přijímat sluneční záři nebo déšť tak, jak přicházejí. Má možnost volby a myšlenkové kontroly, ale tu využívá zřídka. Většinou přejímá ochotně nedobré myšlenkové impulzy, vnucované mu cizími, negativními silami, místo aby je radikálně hned v zárodku odmítal.

Výše vyvinuté bytosti své myšlenky člověku nevnučují, protože dodržují Bohem daný zákon svobodné vůle. Tolerance je i v pozemském životě důkazem dosažené duchovní zralosti.

Celé univerzum a všechn jeho život je nepřetržitým proudem energetických vibrací, které přecházejí do vědomí všech životních forem. Člověk, na zemi nejvýše organizovaná životní forma, nositel ducha, je schopen ponořit se do vědomí květiny, zvířete, stromu nebo se spojit s vědomím jiného člověka a pomocí slov realizovat jejich cítění. K tomu je však potřebná určitá sensibilita a duchovní zralost.

Myšlenková činnost 90 % obyvatel země vychází automaticky z jejich životních návyků, ovlivňována působením negativních astrálních sil a rozumu. Vědomé pozorování a snaha o porozumění nižším životním formám a nadhmotným životním

projevům jsou podřízeny rozumové nadvládě a odmítány jako fantazie.

Dorozumívající formou vyššího univerzálního života je myšlenková energie beze slov. Vyšší duchovní bytosti spojují svoji myšlenkovou substanci přímo, nepotřebují slov.

Myšlenkovou energii lze aktivovat a pročistovat slovy: světlo, láska, harmonie, mír. I když nejsme schopni vnímat akustické působení těchto slov, pomáhají k uklidnění nepříznivých situací a k zmírnění negativních pocitů a představ, vysílaných vůči nám. Každé, z hloubky vnitřního poznání a v plné důvěře v jeho sílu vyslovené slovo, uvolňuje vysoký energetický potenciál k jeho uskutečnění. Každou přicházející myšlenku je nutno kontrolovat a nedobré myšlenky vědomě převádět na jejich protipól. Např. myšlenky závisti, nepřátelství, žárlivosti, pomstychtivosti, myšlenky škodolibé, ale i sebelítost, egoizmus a smutek, mají netušenou sílu. Snažme se je hned při jejich zrodu pomocí lásky proměnit v myšlenky pozitivní.

Každý tvor má svoji řeč a výrazovou techniku. Prvotní zvířecí člověk vnímal myšlenkové vibrace svého okolí ve formě tónů, které se snažil adekvátně jejich významu napodobovat a tím dosáhnout možnost dorozumění se s ostatními životy. V průběhu jeho rostoucí inteligence se mu staly hlásky a slova zákonitou formou pro vyjádření vlastních myšlenek a pomocníkem ke zdokonalování životního prostředí. Myšlenky a vůle aktivovaného ducha ve spojení s rostoucí inteligencí zdokonalovala jeho hmotné orgány, sloužící vývoji plynulé řeči.

Stagnace duchovního růstu se projevuje úpadkem myšlenkové a slovní etiky. Dnešnímu člověku je duchovní síla řeči, hlásek a slabik cizí. Nezná procesy, které vyvolávají vibrační změny tónové výšky a spojení hlásek v mozkových buňkách. Energie hlásek a slabik je zachycována čakrami a vedena do mozku, kde je formována ve slova. Některá slova (óm, Ježíš, Bůh ap.) jsou nositeli nesmírné energie, která otevírá člověka příjmu kosmických sil a vyvolává v něm kreativní myšlenky, sloužící celému univerzu. Síla slova ÓM např. vychází z kosmických vibrací, které jsou i součástí atomové energie. Tuto energii si člověk představuje jako jednu z nejvyšších fyzikálních sil vůbec. Ale stejnou sílu slova ÓM z nevědomosti a nevěry pomíjí.

Důležitý je tón, který naše slova provází. Harmonické tóny řeči a hudby připomínají člověku jeho duchovní původ a evokují

v něm pozitivní, budující myšlenky. Dizharmonické, hlučné projevy otupují pocity kosmické sounáležitosti, stagnují etický a duchovní růst, tvoří blokády příjmu budujících, pozitivních sil.

Myšlenky jsou začátkem a koncem každého dění. Jejich potence je nesmírná. Pozemský člověk si vytváří svými myšlenkami a slovy vlastní svět. Polarita tohoto světa je pro jeho myšlení přesvědčivou realitou, omezenou prostorem, časem a rozumovou aktivitou, jejíž možnosti jsou úzce ohraničeny. Duchovní svět nezná hranice a jeho poznání se rozpíná do nekonečna. Prostor a čas v kosmickém celku neexistují. Proto také nevycházejí formy pozemského myšlení, podřízené polaritě, jako je např. dobro a zlo, z principu Božství, ale z nekontrolovaného, duchovně níže vyvinutého, lidského vědomí. Duchovní svět zná pouze dobro a lásku.

Evoluční program člověka nespočívá jen ve fyzickém růstu, ale především v růstu duchovním, protože přiměřená životní silou není tělo, nýbrž duch. Nechme ve svém myšlení více volného prostoru působení ducha a Božství v kalu myšlenek, představ a slov.

Náš život by se měl stát lotosem, který je symbolem duchovního vývoje a vyvíjející se duše. Jeho kalich se zvedá z temnoty a bahna vzhůru v čistou krásu nekonečného nebe a otvírá se světlu vstříc. Nečistota země, z níž vyrůstá, zůstává dole, přemožena silou touhy po světle a růstu. Chceme-li duchovně růst, musíme se zbavit kalu, nečistoty a temnoty svých myšlenek, představ a slov. Tím otvíráme kalich naší duše vstříc dimenzím lásky, světla a věčné blaženosti.

Hudba

Hudba je obrazem vnitřního vědomí člověka a společnosti, v níž žije. Hudební intuice zrcadlí v kombinacích volených tónů a hudebním koloritu duchovní bohatství skladatele. Spojení tónů v akustický proud hlubokého duševního prožití je výrazem uměleckého cítění a schopností reprodukcí nebo tvořícího

hudebníka a jeho intuice. Hudba je umění. Umění a intuice jsou nerozlučně spojeny.

Vibrace hudby otevírají citovou oblast člověka stejným způsobem jako sluneční záření kalichy květů. Upadneme-li pod tíhou a bolestí životního břemene a nemáme sílu k modlitbě a k volání o pomoc, ale najdeme-li sílu vnímat hudbu, stane se sama modlitbou a pomocí, protože v ní leží skryty léčebné energie pro duši i tělo. Ponoření se do hudby a její harmonie znamená oproštění se od země a její tíhy. Oproštění se od duševních a tělesných pout.

Harmonické tóny povzbuzují činnost našich vnitřních žláz a orgánů, plní tělesné buňky posilujícími energiemi a způsobují pozitivní změny v našem duchovním vědomí. Nejen tóny, ale i rytmus má vliv na tělesné reakce a pochody. Např. zrychlují či zpomalují puls a dýchání.

Velký význam má hudba pro meditaci. Zachycuje naše myšlenkové impulsy a zdvíhá nás do vyšších dimenzí. Zjemňuje chvění našich energetických center a harmonizuje fluidální obal těla, auru.

Závisle na druhu hudby pročišťují nebo zatěžují vibrace hudby kosmickou atmosféru. Jsou schopny proniknout až do astrálních sfér. Čisté, harmonické tóny se mění ve světlo, které sílí vývojový vzestup duchovního vědomí. Ponoříme-li se do poslechu čisté, harmonické hudby, noříme se současně do jiných světů a přejímáme jejich kosmický, zjemnělý rytmus.

Protože na zemi podléhá vše polaritě, existuje i hudba, která je výrazem negativních sil. Působením jejích disharmonických tónů a energií, které často nacházíme v určitých proudech moderní hudby, vyvolávají v člověku duševní otupení a ohrožují ho onemocněním smyslových a nervových center. V podstatě je tato hudba voláním o pomoc z životní a duchovní prázdnoty, přehlášované hlučnými disharmonickými tóny. Tato hudba je inspirována působením negativních sil, které se snaží její pomocí zasáhnout do dění času.

Hudba je člověkem přijímána nejen sluchem, ale především jeho duší, a proto nemilují všichni lidé stejnou hudbu. Duševní vědomí lidí stojí na rozdílných vývojových stupních, které ovlivňují volbu tónů.

Harmonické tóny vibrují jako vyživující substance i v přírodě. Každý strom, barva, kvítko i kámen vibrují svým vlastním tónem,

kteřý během dne mění svoji barvu. Nejen člověk, ale každá životní forma, bez rozdílu evolučního stupně, reaguje na hudební vibraci, která tvoří v celé přírodě mohutný proud vzájemného důkřvzdání a chvály Stvořiteli vsříc.

Dnešní lidstvo ztrácí schopnost vidět a poslouchat neviditelné a neslyšitelné. Naši předkové vlastnili velmi senzitivní vnímavost vůči jemným záchvěvům přírody a atmosféry. V současné době je jen v některých rezervacích indiánských kmenů pěstován úzký kontakt s přírodou a jejími akustickým výrazy v duchovním smyslu.

V univerzu existují planety, kde myšlenky obyvatel jsou tak strukturované, že vyznívají pro ostatní spolužijící v tónech a jejich řeč představuje hudební kaskády neskonale jemnosti a krásy.

Hudba aktivuje činnost šišinky mozkové a podvěsku mozkového, důležitých center duševního života. Tato centra umožňují transcendentální vnímání.

Příkladem příznivé vibrace hudby mohou být gnostické zpěvy, v nichž jsou kombinovány jednotlivé tóny v slova a slovní skupiny, ovlivňující nejen vývoj lidského těla, ale i ducha. (Např. slabika „ÓM“)

Každá hláska, každá samohláska vyvolává chvění, spojené s určitým energetickým proudem. Vibrace samohlásek a, e, i, o, u, uvolňují v těle příznivé energie, aktivují žlázy s vnitřní sekrecí, které jsou duchovními a nervovými centry lidského těla a stimulují nervy v oblasti hlavy. Často jsou nazývány „svaté tóny“.

I tajemství řeči vychází z duchovní oblasti člověka. Jen on jediný je v okruhu ostatních životů schopen formulace slov a řeči. Řeč je řetězem tónů a symbolů. Každé slovo lze různě intonovat a tato intonace je často rozhodujícím faktorem pro úspěch našich rozhovorů. „Tón dělá muziku !“

Bohužel je lidská řeč omezená, je schopna reflektovat jen hmotné aspekty, jen to, co je člověk schopen pojmout a pochopit svými smysly a rozumem. Transcendální poznatky a hluboké vnitřní zážitky vyjádřit schopná není. Často slyšíme: „Chybějí mně slova, abych vyjádřil, co cítím.....“

Ačkoliv každý národ má společnou řeč, rozumí si lidé stále méně. Každý má jen svou vlastní mluvu, zaměřenou na osobní zisky a přednosti, na své „chci“, bez snahy porozumět a pochopit řeč spolužijících. Řeči vlastního nitro většina z nás nerozumí vůbec.

V dřívějších dobách byly akustické poznatky více ceněny. Kostely a chrámy byly stavěny na základě akustických zkušeností, že např. geometrický vzor, kamenný kruh nebo kopule zesilují zvuk a splývají s resonancí kosmu. Nosné kvádry sakrálních staveb a oltáře byly proklepány, zda mají správnou resonanci a i základy kostelních staveb a kaplí byly pokládány v souladu s rezonančními vlivy okolí. Prameny těchto poznatků jsou dnešním stavitelům neznámé.

Vibrace kosmické hudby je člověk schopen vnímat ve spánku, kdy jeho rozumové myšlení ustupuje a převažuje aktivita jeho vědomí astrálního. Po probuzení manifestuje se v nás její vliv jako nevysvětlitelný pocit harmonie, krásy a mnohdy i stesku. V astrálních dimenzích je hudba tak důležitá jako na zemi vzduch, který dýcháme. Její existenci lze přirovnat ke slunci, které buduje a udržuje život a zapuzuje temnotu.

Hudba je modlitbou duše. Modlitbou promlouváme k Bohu. Hudbou necháváme Boha promlouvat k nám, v nejjemnějších vibracích lásky, nejkrásnějších tónech celého vesmíru.

Myšlenky životní moudrosti

Pozemský život není lehký. Chceme-li ho úspěšně zvládnout, musíme se učit nejprve poznat a ovládat sama sebe. Většinou nevnímáme své bližní tak, jací opravdu jsou, nýbrž posuzujeme je měřítkem našeho vlastního úsudku. Toužíme je ovládat a změnit. Ale každá změna musí začít nejprve v nás samotných. Na sebe bychom měli klást ty nejvyšší nároky, sebe bychom měli podřízovat nej přísnější kontrole a kritice, abychom dosáhli toho, po čem toužíme: životní spokojenosti, vnitřní vyrovnanosti, lásky a úcty našich bližních a žehnající světlo na probíhající životní cestě.

Následující myšlenky duchovního učitele Emanuela jsou návodem k dosažení vnitřního míru a všeho, po čem každý z nás vědomě či nevědomě touží.

1. Každý den, tak často, jak je ti to možné, vyhledej si tichý koutek a ponoř se do tajemství vlastního nitra. Pokus se pozorovat svým vnitřním zrakem své činy, myšlenky a slova. Tím aktivuješ růst svého ducha. Čím silněji a častěji se s ním spojíš, tím silněji tě nechá poznat, jaký máš být: dobrý, věrný, láskyplný, nezištný, stále připravený pomoci, kde je tvé pomoci zapotřebí.

Ve všech životních situacích zůstaň pravdomluvný a tolerantní vůči chybám a názorům ostatních. Nesnaž se prosazovat jen své mínění, vždyť nevíš, jestli je správné.

Jestliže jsi svědkem podvodu a lži, snaž se vysvětlit jejich negativní hodnoty a nepříznivé působení na průběh života toho, kdo je činí, toho, kdo je toleruje a toho, jehož mají postihnout. Ale nezapomínej, že vše, co vyžaduješ od ostatních, musíš sám činit. Uč se být příkladem všeho, o čem mluvíš.

Tvé chování by mělo být rozvážné, klidné a přesvědčivé. Přemýšlej dobře o slovech, než je vyslovíš, zda jsou schopna stavět nebo bořit.

Nespravedlnost a ponižování přijímej s porozuměním a s vědomím, že všechno nedobré se vrátí k tomu, kdo je činí. Reaguješ-li stejným způsobem, zůstávají u tebe. Uč se získávat dostatek trpělivosti a důvěry ve spravedlnost toho, kdo světy stvořil a řídí, kdo tě vede a věč ve vítězství dobra nad zlem. Měj vytrvalost a trpělivost, pak poznáš hlubokou pravdu těchto slov.

2. Denně uskutečňovanou láskou k bližnímu, pomocí slabým a potřebným, hledajícím a nevěřícím, silou víry, tolerancí a důkazy lásky, roste tvoje vnitřní duchovní osobnost a staví most mezi zemí a nebem, kam se jednou vrátíš s úrodou svých činů. Zůstaň skromný a jednoduchý ve svých požadavcích, ale náročný a přísný vůči sobě samému.

Pozemské bohatství není pramenem duchovní blaženosti a krásy. Podrž z něho jen tolik, kolik potřebuješ k vlastnímu skromnému životu a k životu svých blízkých. Úroky tvých darů, vyplývající z lásky a pomoci bližním, potřebným a postiženým, jsou nesmírné. Pozemské úroky jsou dočasné a pro tvůj duchovní život zbytečné.

3. Všechno, co od tebe Tvůrce vyžaduje, je láska. Láska k Němu a ke všemu Jeho stvoření bez ohledu na evoluční stupeň a životní formu. V každém životě pulsuje část Jeho světla a každé

stvoření má právo na život. Staň se ochráncem slabších a níže vyvinutých životů, které se nemohou bránit. Vnímej přírodu jako životní celek, jehož vzájemná souvislost zajišťuje existenční podstatu všeho bytí. Staň se jejím ochráncem.

4. Ve vědomí svého Tvůrce jsi zakotven jako potomek Boží, ne jako dítě země, na níž přechodně žiješ. Tvoje duchovní podstata je nezničitelná a věčná. Snaž se žít přiměřeně jejím vysokým hodnotám, dodržuj zákony svého duchovního Otce, ale i zákony země, na níž žiješ. Pokud toho dosáhneš, žiješ vědomě v Něm a všechny tvoje myšlenky, činy a vůle vycházejí z Jeho vůle a ne z aktivity rozumu, která je podřízena a ohraničena hmotnou zákonitostí.

Jestliže jsi naplněn láskou ke svému Otci, láskou ke všemu a ke všem, nemají k tobě přístup negativní disharmonie, které jsou nositelem pozemských bolestí a klamů.

5. Buď si vždy a ve všem vědom, že tvoje pravá podstata je duchovního rázu. Svými přestupky vůči božské zákonitosti klesal jsi v důsledku své morální slabosti stále níže, až jsi dosáhl inkarnace v hmotném těle, v němž přechodně žiješ. Snaž se svými skutky a láskou ke svému Otci oprostit od zemských pout a nutnosti opětného návratu na zem.

Snaž se, aby krása tvé duše ve všech životních podmínkách vyzařovala nad tvým hmotným Já. Tím se staneš příkladem a pomocníkem ostatních pozemských sourozenců, kteří ještě nedosáhli vnitřního poznání svého pravého Já. Rozdávěj a rozšiřuj lásku a světlo, pomáhej k probuzení letargických duší, spoutaných hmotou a nepříznivými silami, rozšiřováním duchovní Pravdy.

6. Zůstaň ve všem svém cítění, myšlení a jednání věrný pravdě. Odmítej lež a úskoky, které tě strhávají s cesty duchovního růstu zpět. Neodsuzuj lži a podvody ostatních. Snaž se vysvětlit jejich nepříznivé působení, ale neodsuzuj a nekritizuj ! Vlastnímu lhaní zůstaň nepřístupný. Jsi-li přesvědčen, že bys musel lhát, pak raději mlč ! Nikdo tě nemůže nutit říkat něco, co sám nechceš.

7. Podřizuj vlastní vůli vůli Boží. On nejlépe ví, co je pro tebe prospěšné a dobré. Ptej se v rozhodujících okamžicích, jak by rozhodl a jednal Kristus, který svým životem na zemi přinesl příklad čistého pozemského bytí.

Nemáš právo rozhodovat o slovech a činech svých bližních. Chraň se před pomluvami, posuzováním, závistí, žárlivostí ap. Jsou to hluboce nepříznivé aspekty pro duševní a tělesné zdraví. Chraň se před vlastním nebo cizím sebepřeceňováním a touhou po moci. Velikost duše nespočívá v pozemské moci a bohatství.

8. Chraň se potlačovat nebo posuzovat duchovní snahu svých spolužijících. Tím zabraňuješ jejich duchovnímu růstu a zatěžuješ se jedním z největších provinění vůči svému bližnímu.

Životním průvodcem budiž ti na všech životních cestách, ve všech životních situacích láska, V ní je skryto a z ní vychází vše, co člověka spojuje s Bohem. Evokuje soustrast, nezištnost, obětavost, oddanost a připravenost podpořit životem unavené, nemocné, opuštěné, pronásledované a beznadějí zlomené sourozence. Čím více jí vydáváš, tím více roste. Soustřeďuj se na srdeční centrum trpících, vyzařuj do něho lásku, světlo a naději na Boží pomoc. Budeš překvapen, s jakou silou se zvednou bolesti pokleslí k dalšímu životnímu boji, vybavení nadějí a paprskem Boží pomoci.

Pomáhej i materiálně potřebným, pokud to tvé životní podmínky dovolují. Buď vždy a všude nositelem Božského světla a síly, podporou a pomocníkem, rádcem a průvodcem v životní temnotě.

9. Měj plnou důvěru v Boží blízkost a pomoc, absolutní víru v Jeho podporu, pokud o ní prosíš. Pak si budeš vědom Jeho neustálé přítomnosti a tvůj život se stane nepřerušným požehnáním pro tebe samého, ale i pro všechny, kteří žijí v tvé blízkosti.

Nehloubej nad svými dřívějšími prohřešky. Snaž se je nahradit současnými činy lásky k bližnímu.